

Dokument z posiedzenia

B8-0063/2016

14.1.2016

PROJEKT REZOLUCJI

złożony w następstwie oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa

zgodnie z art. 123 ust. 2 Regulaminu

w sprawie priorytetów UE na sesje Rady Praw Człowieka ONZ w 2016 r.
(2015/3035(RSP))

Barbara Lochbihler, Judith Sargentini, Molly Scott Cato
w imieniu grupy Verts/ALE

**Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie priorytetów UE na sesje Rady Praw Człowieka ONZ w 2016 r.
(2015/3035(RSP))**

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka i konwencje ONZ w sprawie praw człowieka, a także protokoły fakultatywne do nich,
 - uwzględniając rezolucję nr 60/251 Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych powołującą Radę Praw Człowieka ONZ,
 - uwzględniając europejską konwencję praw człowieka, Europejską kartę społeczną i Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając Plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2015–2019,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Rady Praw Człowieka ONZ,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie naruszania praw człowieka, w tym rezolucje przyjęte w trybie pilnym,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2014 oraz polityki UE w tym zakresie¹,
 - uwzględniając art. 2, art. 3 ust. 5, art. 18, 21, 27 i 47 Traktatu o Unii Europejskiej,
 - uwzględniając coroczne sprawozdanie Rady Praw Człowieka za rok 2015 przedłożone w Zgromadzeniu Ogólnym Narodów Zjednoczonych,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że lata 2015–2016 to lata obchodów ważnych rocznic, istotnych z punktu widzenia przestrzegania praw człowieka, a także zapewniania pokoju i bezpieczeństwa: 70. rocznicy powstania Narodów Zjednoczonych, 50. rocznicy zawarcia Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, odpowiednio 40. i 20. rocznicy podpisania Deklaracji o prawie do rozwoju oraz deklaracji pekińskiej i pekińskiej platformy działania (1995), a także 15. rocznicy uchwalenia przełomowej rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa (2000 r.) oraz ustanowienia milenijnych celów rozwoju (2000 r.); mając na uwadze, że rocznice te obchodzone są w cieniu najpoważniejszego kryzysu humanitarnego od czasów drugiej wojny światowej, wynikłego na skutek

¹ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0470.

przymuszania coraz większej liczby osób do opuszczania swoich domów z powodu zmiany klimatu, prześladowania, konfliktów zbrojnych i powszechnej przemocy;

- B. mając na uwadze, że przestrzeganie poszanowania praw człowieka bez względu na rasę, pochodzenie, klasę, kastę, płeć, orientację seksualną lub kolor skóry to obowiązek wszystkich państw; podkreślając swoje przywiązanie do niepodzielności wzajemnie powiązanych i wzajemnie od siebie zależnych praw człowieka – bez względu na to, czy są to prawa polityczne, obywatelskie, gospodarcze, społeczne lub kulturalne; mając na uwadze, że pozbawienie tych praw poszczególnych osób ma bezpośredni i niekorzystny wpływ na innych;
- C. mając na uwadze, że wszystkie państwa są zobowiązane do szanowania praw podstawowych swojej ludności oraz mają obowiązek podejmowania konkretnych działań, aby ułatwić przestrzeganie tych praw na szczeblu krajowym, a także obowiązek współpracy na szczeblu międzynarodowym mającej na celu eliminowanie przeszkód na drodze do przestrzegania praw człowieka we wszystkich dziedzinach;
- D. mając na uwadze, że poszanowanie, propagowanie i ochrona uniwersalności praw człowieka stanowią część etycznego i prawnego dorobku Unii Europejskiej, a także jedną z podwalin europejskiej jedności i integralności; mając na uwadze, że sytuacja w zakresie praw człowieka w państwach członkowskich ma bezpośredni wpływ na wiarygodność polityki UE w zakresie praw człowieka poza jej granicami;
- E. mając na uwadze, że działania Unii w stosunkach z krajami trzecimi zostały określone w art. 21 Traktatu z Lizbony, który potwierdza uniwersalność i niepodzielność praw człowieka oraz podstawowych wolności, a także nakłada na UE obowiązek przestrzegania poszanowania godności człowieka, zasad równości i solidarności oraz zasad Karty Narodów Zjednoczonych i prawa międzynarodowego w działaniach UE na arenie międzynarodowej;
- F. mając na uwadze, że poszanowanie praw człowieka powinno się znaleźć w głównym nurcie każdej polityki dotyczącej pokoju i bezpieczeństwa, współpracy w dziedzinie rozwoju, migracji, handlu i inwestycji, pomocy humanitarnej, zmiany klimatu oraz walki z terroryzmem, a także mając na uwadze, że kwestii tych nie można rozwiązać w oderwaniu od poszanowania praw człowieka;
- G. mając na uwadze, że regularne sesje Rady Praw Człowieka ONZ, powoływanie specjalnych sprawozdawców, mechanizm powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka oraz specjalne procedury dotyczące sytuacji konkretnych krajów lub konkretnych tematów przyczyniają się do przestrzegania praw człowieka, demokracji i praworządności oraz wspierania ich;
- H. mając na uwadze, że niektórzy członkowie Rady Praw Człowieka zostali uznani za osoby dopuszczające się najpoważniejszych naruszeń praw człowieka oraz osoby słabo współpracujące ze specjalnymi ekspertami ONZ i niestosujące się do wymogów sprawozdawczych w stosunku do organów traktatowych ONZ ds. praw człowieka;

Rada Praw Człowieka ONZ

1. ponownie podkreśla, że członkowie Rady Praw Człowieka ONZ powinni być wybierani

spośród państw, które czuwają nad przestrzeganiem najwyższych standardów w zakresie poszanowania i ochrony praw człowieka, praworządności i demokracji, a także nalega, aby państwa członkowskie UE promowały kryteria skuteczności przestrzegania praw człowieka, które powinny mieć zastosowanie do wszystkich państw kandydujących do członkostwa w Radzie Praw Człowieka ONZ; wyraża zaniepokojenie powszechnym i ciągłym naruszaniem praw człowieka w kilku państwach członkowskich Rady Praw Człowieka ONZ, w tym w Rosji, Chinach i Arabii Saudyjskiej; wzywa państwa członkowskie UE, by nie głosowały za członkostwem państw dopuszczających się takich poważnych naruszeń praw człowieka oraz by podawały swoje głosy do wiadomości publicznej;

2. w pełni wspiera niezależność i integralność Biura Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka (OHCHR) i podkreśla, że należy koniecznie bronić tej niezależności, aby dopilnować, by mogło ono nadal wykonywać swoje zadania w sposób skuteczny i bezstronny; podkreśla, że OHCHR powinno być odpowiednio finansowane i w pełni wspierane;
3. ponownie podkreśla swoje wsparcie dla specjalnych procedur oraz niezależnego statusu osób upoważnionych w celu zapewnienia im możliwości w pełni niezależnego wykonywania swoich funkcji; głęboko ubolewa z powodu braku współpracy w ramach specjalnych procedur tematycznych ze strony niektórych państw członkowskich, takich jak Wenezuela, Arabia Saudyjska i Etiopia, oraz państw mających status obserwatora, takich jak Wietnam, Zimbabwe, Uzbekistan i Turkmenistan, a także z powodu braku współpracy w ramach specjalnych procedur dla poszczególnych krajów ze strony zainteresowanych państw, takich jak Izrael; apeluje do wszystkich państw o pełną współpracę w ramach tych procedur;
4. ponownie podkreśla znaczenie uniwersalności powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka dla osiągnięcia pełnego zrozumienia sytuacji praw człowieka we wszystkich państwach członkowskich ONZ oraz ponawia swoje wsparcie dla drugiego cyklu przeglądu; ponownie wzywa do rozpatrzenia zaleceń, które nie zostały przyjęte przez państwa w czasie pierwszego cyklu, na dalszym etapie procesu powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka;
5. podkreśla konieczność dopilnowania, aby szerokie grono zainteresowanych podmiotów, m.in. społeczeństwo obywatelskie, w pełni uczestniczyło w powszechnym okresowym przeglądzie praw człowieka, oraz wyraża głębokie zaniepokojenie, że poważne ograniczenia i coraz większe restrykcje oraz zastraszanie zahamowały udział społeczeństwa obywatelskiego w tym procesie;
6. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych oraz Komisję do podejmowania działań następczych w związku z zaleceniami sformułowanymi w ramach powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka we wszystkich debatach nt. polityki UE z zainteresowanymi krajami, aby zbadać sposoby i środki realizacji tych zaleceń za pośrednictwem strategii krajowych i regionalnych;
7. przy okazji 10. rocznicy Rady Praw Człowieka apeluje o ocenę wpływu Rady, stopnia, w jakim wypełnia ona swój mandat, a także potrzeby skupienia większej uwagi na wdrażaniu jej rezolucji i innych decyzji; wyraża zaniepokojenie praktyką państw odpowiedzialnych za naruszenia praw człowieka polegającą na sporządzaniu własnych

rezolucji, zwracając uwagę, że czynią one tak często nie z zamiarem rzeczywistego rozwiązania problemu, lecz aby bronić swoich działań i niedopatrzeń przed międzynarodową kontrolą; podkreśla, że należy zająć się wszystkimi problemami poszczególnych krajów w sposób niewybiórczy w oparciu o ich osiągnięcia; podkreśla znaczenie zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego we wszystkich obszarach prac Rady, a także wspierania wspólnych akcji na rzecz przeciwdziałania i zapobiegania represaliom;

8. z zadowoleniem przyjmuje zaproponowaną przez Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka inicjatywę na rzecz zmian, mającą na celu zwiększenie i umocnienie globalnej obecności biur ONZ ds. praw człowieka dzięki utworzeniu ośmiu regionalnych ośrodków ochrony i propagowania poszanowania praw człowieka dzięki bezpośredniej współpracy z partnerami, aby zalecenia sformułowane w ramach mechanizmów związanych z prawami człowieka przełożyły się na faktyczne zmiany w terenie;

Państwa członkowskie UE w Radzie Praw Człowieka

9. ubolewa z uwagi na podział i brak jedności państw członkowskich UE w odniesieniu do sytuacji w szeregu państw w ostatnich latach, w tym w Azerbejdżanie, Bahrajnie, Egipcie i Jemenie, w związku z którymi kilka państw członkowskich UE odmówiło podpisania wspólnego oświadczenia UE lub wręcz aktywnie podważało inicjatywy innych państw członkowskich UE;
10. wyraża ubolewanie z powodu bierności niektórych państw członkowskich UE w Radzie Praw Człowieka; ubolewa, że rezolucja w sprawie Białorusi jest jedyną spośród nowych rezolucji na temat poszczególnych krajów, którą UE jako całość postanowiła zainicjować od chwili utworzenia Rady Praw Człowieka; apeluje do wszystkich państw członkowskich w Radzie Praw Człowieka o wykazanie większej roli przywódczej w zakresie sytuacji w tym państwie oraz o podjęcie działań w odniesieniu do sytuacji, którymi Rada do tej pory się nie zajęła;
11. wyraża ubolewanie z powodu sposobu głosowania państw członkowskich UE nad szeregiem kwestii mających kluczowe znaczenia dla globalnego Południa, w których to głosowaniach państwa członkowskie UE wstrzymały się od głosu lub w większości głosowały przeciw rezolucjom, które ostatecznie zostały przyjęte, takim jak rezolucje w sprawie repatriacji środków finansowych nielegalnego pochodzenia, prywatnych przedsiębiorstw wojskowych i ochroniarskich, uzbrojonych bezzałogowych statków powietrznych, zadłużenia zagranicznego, prawa do kształcenia, praw człowieka i międzynarodowej solidarności, jednostronnych środków przymusu, najemników, prawa do pokoju, praw człowieka ludności wiejskiej, rasizmu, osób pochodzenia afrykańskiego, prawa do rozwoju i wspierania demokratycznego i sprawiedliwego ładu na świecie; ubolewa także nad utrzymującym się podziałem państw członkowskich UE w Radzie Praw Człowieka ONZ w odniesieniu do szeregu przełomowych rezolucji tematycznych, w tym rezolucji w sprawie bezzałogowych statków powietrznych, prawa do pokoju, walki z rasizmem oraz prawa do rozwoju;
12. uważa, że dotychczasowe głosowania państw członkowskich UE w Radzie Praw Człowieka wyraźnie odbiegają od jej wcześniejszego zobowiązania na rzecz niepodzielności praw, a zwłaszcza na rzecz praw gospodarczych, społecznych i

kulturalnych, i odzwierciedlają wspólną porażkę UE w zakresie skutecznego przyczyniania się do rozwoju globalnych standardów w tych obszarach; apeluje do Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych o informowanie Parlamentu o tej sytuacji, a także o zachęcanie do przeprowadzenia gruntownego przeglądu podejścia UE i państw członkowskich do praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, a także do tak zwanych praw nowej generacji w Radzie Praw Człowieka; apeluje o bardziej pryncypialne i nieselektywne zaangażowanie państw członkowskich UE w Radzie Praw Człowieka; wzywa UE i jej państwa członkowskie do uwzględnienia praw człowieka we wszystkich ich działaniach i stanowiskach w ramach szerszego systemu NZ;

Prawa cywilne i polityczne

13. przypomina, że swobodny wybór przywódców politycznych w rzetelnych, okresowych, powszechnych i równych wyborach to podstawowe prawo, z jakiego powinni korzystać wszyscy obywatele zgodnie z Powszechną deklaracją praw człowieka oraz Międzynarodowym paktem praw obywatelskich i politycznych;
14. ponownie potwierdza, że zapewnienie swobody wypowiedzi oraz dynamicznego i korzystnego środowiska dla niezależnego i pluralistycznego społeczeństwa obywatelskiego to warunek wstępny propagowania poszanowania praw człowieka;
15. uważa, że współczesne technologie cyfrowe oferują korzyści i wyzwania w zakresie ochrony prawa do prywatności oraz korzystania z prawa do swobody wypowiedzi online na całym świecie; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym mianowanie specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do prywatności w erze cyfrowej, którego mandat obejmuje kwestie nadzoru i prywatności, pociągające za sobą skutki dla społeczeństwa podczas korzystania z internetu oraz poza nim;
16. przypomina swój wyrażany od dawna sprzeciw wobec kary śmierci, tortur i okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania oraz karania w każdym przypadku i we wszystkich okolicznościach; po raz kolejny podkreśla, że zniesienie kary śmierci przyczynia się do umocnienia godności ludzkiej;
17. wyraża uznanie dla dużych postępów poczynionych dotychczas, zważywszy że wiele krajów zawiesiło wykonywanie kary śmierci, a inne przyjęły środki ustawodawcze prowadzące do jej zniesienia; wyraża jednakże ubolewanie z powodu przywrócenia egzekucji w niektórych krajach w przeciągu ostatnich kilku lat; apeluje do państw, które zniosły karę śmierci lub wprowadziły obowiązujące od wielu lat moratoria na jej wykonywanie, o powstrzymanie się od przywracania kary śmierci, a państwa, które wciąż ją stosują, wzywa do wprowadzenia moratorium jako pierwszego kroku do jej zniesienia;
18. apeluje do wszystkich państw członkowskich o wdrożenie wszelkich niezbędnych środków służących dopilnowaniu, by państwa te bezpośrednio lub pośrednio nie przyczyniały się do wymierzania lub egzekwowania kary śmierci w krajach, które nadal ją stosują, poprzez jakiegokolwiek działania, w tym udzielanie organom ścigania wsparcia lub pomocy w zakresie egzekwowania prawa, mogących przyczynić się do wydawania wyroków skazujących na karę śmierci;

Prawa społeczne i gospodarcze

19. ubolewa, że ponad 20 lat po przyjęciu deklaracji wiedeńskiej w sprawie powszechności i niepodzielności oraz współzależności i wzajemnego powiązania wszystkich praw człowieka Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych nie jest tak samo postrzegany przez UE i jej państwa członkowskie jak Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych i nie przywiązuje się do niego takiej samej wagi, co potwierdza głosowanie UE w Radzie Praw Człowieka ONZ; docenia podejmowane przez Radę Praw Człowieka starania, by wszystkim prawom człowieka nadać równorzędny status i przywiązywać do nich taką samą wagę, poprzez powołanie specjalnych ekspertów, którym powierzono mandat w zakresie praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych; domaga się podjęcia konkretnych wysiłków, także przez państwa członkowskie UE, aby zapewnić powszechną ratyfikację protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych ustanawiającego mechanizmy dochodzeniowe i mechanizmy składania skarg;
20. wyraża głębokie zaniepokojenie wzrostem skrajnego ubóstwa, które zagraża pełnemu korzystaniu ze wszystkich praw człowieka; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy Rady Praw Człowieka w sprawie skrajnego ubóstwa i praw człowieka (A/HRC/29/31) i popiera proponowane przez niego rozwiązania służące wyeliminowaniu skrajnego ubóstwa, które przewidują: nadanie prawom gospodarczym, społecznym i kulturalnym takiego samego znaczenia i priorytetu, jak ma to miejsce w przypadku praw obywatelskich i politycznych, uznanie prawa do ochrony socjalnej, wdrożenie polityki fiskalnej konkretnie ukierunkowanej na zmniejszenie nierówności, przywrócenie znaczenia prawa do równego traktowania i nadania mu konkretnej treści oraz uczynienie kwestii redystrybucji zasobów centralnym tematem debaty poświęconej prawom człowieka;
21. jest zdania, że korupcja, uchylanie się od opodatkowania, niewłaściwe gospodarowanie dobrami publicznymi, jak również brak rozliczalności przyczyniają się do łamania praw człowieka obywateli, ponieważ prowadzą do odpływu środków z budżetów państw, które powinny być przeznaczane na propagowanie praw człowieka w niezbędnych usługach publicznych, takich jak kształcenie, podstawowe świadczenia zdrowotne i pozostała infrastruktura społeczna; uważa, że działania mające na celu zapewnienie poszanowania praw człowieka, zwłaszcza prawa do informacji, wolności słowa i zgromadzeń, niezawisłego wymiaru sprawiedliwości oraz demokratycznego uczestnictwa w sprawach publicznych, odgrywają zasadniczą rolę w zwalczaniu korupcji;
22. podkreśla, że społeczności mniejszościowe w krajach trzecich mają szczególne potrzeby oraz że należy wspierać ich pełną równość we wszystkich obszarach życia gospodarczego, społecznego, politycznego i kulturalnego;

Ludy tubylcze

23. apeluje do ESDZ, Komisji oraz państw członkowskich o aktywne wsparcie pełnego i skutecznego uczestnictwa ludów tubylczych we wszystkich sesjach Rady Praw Człowieka; apeluje do ESDZ, Komisji i państw członkowskich o uwzględnienie faktu, że ludy tubylcze są szczególnie podatne na zmianę klimatu, a także o aktywne wsparcie ich uczestnictwa w wypełnianiu porozumienia z Paryża; nalega na państwa

członkowskie UE, aby domagały się, by wszyscy specjaliści zwracali szczególną uwagę na kwestie dotyczące kobiet, młodzieży i osób niepełnosprawnych należących do ludności tubylczej oraz by regularnie przedkładali w Radzie Praw Człowieka ONZ sprawozdania dotyczące tych zagadnień; wzywa ESDZ i państwa członkowskie do aktywnego wspierania opracowania systemowego planu działania na rzecz ludów tubylczych, o co zwróciło się Zgromadzenie Generalne ONZ w rezolucji z września 2014 r., szczególnie w odniesieniu do organizowania regularnych konsultacji z ludami tubylczymi w ramach tego procesu;

Obrońcy praw człowieka

24. potępia ciągle prześladowanie i zatrzymywanie obrońców praw człowieka i przedstawicieli opozycji przez siły rządowe w wielu państwach trzecich; wyraża zaniepokojenie w związku z niesprawiedliwym i restrykcyjnym prawodawstwem, w tym ograniczeniami dotyczącymi finansowania zagranicznego, które prowadzi do ograniczania przestrzeni dla działalności społeczeństwa obywatelskiego; wzywa wszystkie rządy, by propagowały i wspierały wolność mediów, organizacje społeczeństwa obywatelskiego oraz działania obrońców praw człowieka, a także umożliwiały im prowadzenie działalności bez strachu, represji lub zastraszania;
25. apeluje do wszystkich rządów, by umożliwiły organizacjom społeczeństwa obywatelskiego i obrońcom praw człowieka współpracę z Radą Praw Człowieka ONZ w ramach mechanizmu powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka, a także o dopilnowanie, by państwa odpowiedzialne za akty odwetu w stosunku do działaczy praw człowieka zostały z nich rozliczone;
26. uważa, że ciągle nękanie i zatrzymywanie obrońców praw człowieka i przedstawicieli opozycji przez wielu członków Rady Praw Człowieka ONZ podważa wiarygodność tego organu; wzywa UE i jej państwa członkowskie do propagowania inicjatywy na szczeblu ONZ polegającej na opracowaniu spójnej i konsekwentnej odpowiedzi na główne wyzwania, z jakimi na całym świecie mierzą się obrońcy praw człowieka pracujący nad prawami kobiet, obroną praw środowiskowych, prawa do ziemi i praw ludów tubylczych, korupcją i bezkarnością, a także dziennikarze i inni obrońcy praw człowieka wykorzystujący media, w tym media internetowe i społecznościowe, oraz do systematycznego ujawniania ich zabójstw;

Biznes a prawa człowieka

27. zdecydowanie wspiera skuteczne i wszechstronne wdrażanie wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka w UE i poza nią i nalega, by państwa członkowskie UE przyjęły i wdrożyły krajowe plany działania; podkreśla potrzebę podejmowania wszelkich koniecznych środków, by wyeliminować uchybienia w procesie skutecznego wdrażania wytycznych ONZ, w tym poprzez zapewnianie dostępu do wymiaru sprawiedliwości i środków odwoławczych;
28. wzywa ONZ i UE do zajęcia się kwestią obrońców praw do ziemi, którzy padają ofiarami działań odwetowych – przyjmujących postać m.in. gróźb, napastowania, niesłusznych aresztowań, napaści i zabójstw – z powodu krytykowania przez nich zakrojonych na szeroką skalę transakcji zakupu ziemi z naruszeniem praw do ziemi i pożywienia przysługujących społecznościom wiejskim w państwach trzecich, zwłaszcza

w związku z inwestycjami lub działalnością wielonarodowych i europejskich przedsiębiorstw; domaga się, by Unia Europejska oraz ONZ w ramach swoich mechanizmów spójnie i priorytetowo rozwiązały kwestie grabieży ziemi oraz obrońców praw do ziemi;

29. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka mającą na celu wzmocnienie projektu z zakresu rozliczalności i środków odwoławczych, aby przyczynić się do stworzenia uczciwego i skuteczniejszego systemu krajowych prawnych środków odwoławczych, zwłaszcza w przypadkach rażących naruszeń praw człowieka w sektorze biznesu; wzywa wszystkie rządy do wypełnienia spoczywających na nich obowiązków i zagwarantowania poszanowania praw człowieka oraz dostępu do wymiaru sprawiedliwości dla ofiar, które napotykały praktyczne i prawne problemy związane z dostępem do środków odwoławczych na poziomie krajowym i międzynarodowym w kontekście naruszeń praw człowieka w sferze biznesu;
30. ubolewa nad negatywnym głosowaniem państw członkowskich UE w związku z ustanowieniem otwartej międzyrządowej grupy roboczej ds. opracowania wiążącego prawnie instrumentu międzynarodowego dotyczącego korporacji międzynarodowych i innych przedsiębiorstw w odniesieniu do praw człowieka, a także nad podejściem państw członkowskich UE utrudniającym ustanowienie takiej grupy roboczej; wyraża zadowolenie w związku z dotychczasową działalnością międzyrządowej grupy roboczej i apeluje do UE i jej państw członkowskich o konstruktywne zaangażowanie się w negocjacje;

Migracja i uchodźcy

31. domaga się, by Rada Praw Człowieka i jej mechanizmy koncentrowały się szczególnie na wpływie wysokiej liczby uchodźców i migrantów na całym świecie na prawa człowieka, a także apeluje o przedłożenie zaleceń w tym względzie; z przerażeniem podkreśla, że zewnętrzna granica UE stała się najbardziej śmiertelnością granicą na świecie; apeluje o uwzględnienie praw człowieka we wszystkich strategiach politycznych związanych z zarządzaniem granicami i działaniami prowadzonymi przez Frontex, w tym ustanowieniem mechanizmu składania skarg;
32. apeluje do UE i jej państw członkowskich o wsparcie działań specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. praw człowieka w odniesieniu do migrantów, wraz z wdrożeniem jego zaleceń, w tym żądania dotyczącego przyspieszenia prac nad nowymi sposobami zapewnienia możliwości legalnej migracji dla osób znajdujących się w trudnej sytuacji humanitarnej, a także szybkiego wdrożenia reformy oraz stworzenia większych możliwości w zakresie przesiedleń i realizacji działań następczych w tym względzie;
33. wyraża zaniepokojenie z powodu trwającej i zakrojonej na szeroką skalę dyskryminacji migrantów, w tym osób ubiegających się o azyl i uchodźców, a także z powodu łamania praw tych osób; wzywa wszystkie państwa do przyjęcia podejścia do migracji opartego na poszanowaniu praw człowieka, w ramach którego prawa migrantów, osób ubiegających się o azyl i uchodźców stanowiąc będą centralny aspekt strategii politycznych dotyczących migracji i procesu zarządzania migracją, ze zwróceniem szczególnej uwagi na sytuację migrantów należących do grup marginalizowanych i

defaworyzowanych, takich jak kobiety i dzieci; wzywa wszystkie państwa do przeciwdziałania uwarunkowanej płcią przemocy wobec kobiet i dziewcząt i podkreśla znaczenie formułowania polityki migracyjnej z uwzględnieniem perspektywy płci, aby móc zaspokoić szczególne potrzeby tych osób;

34. przypomina, że na wszystkich państwach spoczywa obowiązek poszanowania i ochrony praw człowieka wszystkich osób znajdujących się pod ich jurysdykcją, bez względu na ich przynależność państwową lub kraj pochodzenia oraz niezależnie od ich statusu imigracyjnego; przypomina, że powroty migrantów powinny przebiegać wyłącznie z pełnym poszanowaniem ich praw, w oparciu o dobrowolną i świadomą decyzję, i powinny mieć miejsce tylko wówczas, gdy we własnym kraju mają oni zagwarantowaną ochronę swoich praw; apeluje do rządów o położenie kresu niesłusznym aresztowaniom i zatrzymaniom migrantów, a także o ścisłe podtrzymanie zakazu wydalania lub zawracania; ponawia apel do UE o dopilnowanie, aby wszelkie porozumienia dotyczące współpracy w dziedzinie migracji i umowy o readmisji z państwami spoza UE były zgodne z prawem międzynarodowym;

Zmiana klimatu a prawa człowieka

35. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie paryskie przyjęte przez państwa-strony Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), które obejmuje takie kwestie jak dostosowanie, łagodzenie, rozwój i transfer technologii oraz budowanie potencjału; domaga się uwzględnienia kwestii zmiany klimatu we wszystkich obszarach polityki gospodarczej; apeluje do wszystkich państw-stron będących sygnatariuszami porozumienia o pilne przyjęcie ambitnych środków służących łagodzeniu zmiany klimatu i przystosowaniu się do niej poprzez uwzględnianie aspektu zmiany klimatu we wszystkich dziedzinach polityki; nalega, by wszystkie strategie polityczne i działania w ramach UNFCCC opierały się na prawach człowieka;
36. przypomina, że negatywne skutki zmiany klimatu stanowią bezpośrednie i potencjalnie nieodwracalne globalne zagrożenie dla pełnego korzystania z praw człowieka oraz że zmiany klimatu mają poważne konsekwencje dla wrażliwych grup ludności, które już teraz nie mogą w pełni korzystać ze swoich praw; z niepokojem zauważa, że zjawiska klimatyczne, takie jak podnoszenie się poziomu mórz, oraz ekstremalne zmiany pogodowe powodujące susze i powodzie doprowadzą prawdopodobnie do jeszcze większej liczby ofiar śmiertelnych, przesiedleń ludności oraz braków żywności i wody;
37. wzywa wspólnotę międzynarodową do zajęcia się kwestią braków prawnych w pojęciu „uchodźca klimatyczny”, w tym jego definicją prawną w prawie międzynarodowym lub w każdej wiążącej umowie międzynarodowej;

Prawa kobiet

38. podkreśla znaczenie dążenia do tego, by nie zaprzepaścić dorobku pekińskiej platformy działania w zakresie dostępu do edukacji i opieki zdrowotnej jako podstawowych praw człowieka, oraz obrony praw seksualnych i reprodukcyjnych; zwraca uwagę, że powszechne respektowanie praw reprodukcyjnych i seksualnych, a także zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego oraz dostęp do odpowiednich usług w tym zakresie przyczyniają się do zmniejszenia śmiertelności okołoporodowej matek i umieralności

dzieci; zwraca uwagę, że planowanie rodziny, opieka zdrowotna nad matkami, łatwy dostęp do środków antykoncepcyjnych i bezpiecznej aborcji to ważne elementy umożliwiające ratowanie kobietom życia oraz pomaganie im w powrocie do normalności, jeżeli padły ofiarą przemocy; podkreśla, że te strategie polityczne powinny znaleźć się w centrum współpracy na rzecz rozwoju i operacji humanitarnych z krajami trzecimi;

39. z zadowoleniem przyjmuje niedawną rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2242 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, która stawia kobiety w centrum wszelkich działań mających na celu sprostanie globalnym wyzwaniom, obejmującym wzrost brutalnego ekstremizmu, zmiany klimatu, migrację, zrównoważony rozwój oraz pokój i bezpieczeństwo; z zadowoleniem przyjmuje wnioski globalnej analizy ONZ dotyczącej wdrożenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, w których podkreślono znaczenie przewodniej i aktywnej roli kobiet w rozwiązywaniu konfliktów i budowaniu pokoju, a także zwrócono uwagę, że udział kobiet usprawnił pomoc humanitarną, wzmocnił działania na rzecz utrzymania pokoju, ułatwił zakończenie rozmów pokojowych i przyczynił się do zwalczania brutalnego ekstremizmu;
40. wyraża zaniepokojenie faktem, że od czasu pojawienia się brutalnych grup ekstremistycznych, takich jak Daisz w Syrii i Iraku oraz Boko Haram w Afryce Zachodniej, przemoc wobec kobiet, a zwłaszcza przemoc seksualna, zyskała nowy wymiar, gdyż stała się integralną częścią celów i ideologii oraz źródłem dochodów tych grup ekstremistycznych, co stanowi dla wspólnoty międzynarodowej pilne nowe wyzwanie; wzywa wszystkie rządy i instytucje ONZ do zwiększenia zaangażowania na rzecz walki z tymi odrażającymi zbrodniami oraz przywrócenia godności kobiet, tak by uzyskały one sprawiedliwość, zadośćuczynienie i odpowiednie wsparcie;
41. uważa, że jednym ze sposobów zwalczania ekstremizmu jest zagwarantowanie kobietom autonomii poprzez likwidację nierówności między kobietami i mężczyznami, które stanowią źródło problemu i czynią kobiety i dziewczęta podatnymi na zagrożenia w czasach konfliktu; apeluje do ONZ i należących doń państw, by podjęły konkretne działania na rzecz autonomii kobiet, konkretnego sposobu włączenia ich w działania mające na celu zapobieganie konfliktom i ich rozwiązywanie oraz w proces negocjacji pokojowych i budowania pokoju poprzez zwiększenie reprezentacji kobiet na wszystkich szczeblach procesów decyzyjnych, w tym w krajowych, regionalnych i międzynarodowych instytucjach i mechanizmach;

Prawa dzieci

42. przypomina, że przyjęta w 1989 r. Konwencja o prawach dziecka, która jest najszerzej ratyfikowanym międzynarodowym traktatem dotyczącym praw człowieka, określa szereg praw dzieci, w tym prawo do życia, ochrony zdrowia, nauki i zabawy, a także prawo do życia w rodzinie, ochrony przed przemocą i dyskryminacją oraz swobodnego wyrażania poglądów; wzywa wszystkich sygnatariuszy tej konwencji do wypełniania ich obowiązków; apeluje do Stanów Zjednoczonych, jako jedyne go kraju na świecie, który nie ratyfikował tej konwencji, o priorytetowe podejście do kwestii przystąpienia do konwencji;
43. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że ONZ planuje przeprowadzenie globalnej analizy

mającej na celu sprawdzenie, poprzez monitorowanie i ocenę, w jaki sposób obowiązujące międzynarodowe przepisy i standardy są wdrażane w praktyce, a także ocenę konkretnych możliwości poprawy strategii politycznych i działań przez państwa; wzywa wszystkie państwa do poparcia tej analizy oraz do aktywnego uczestnictwa w niej;

44. z zaniepokojeniem zauważa, że w 2015 r. – mimo zakazu stosowania kary śmierci w przypadku nieletnich zawartego w Konwencji NZ o prawach dziecka – w wielu krajach na całym świecie na karę śmierci skazano szereg osób za zbrodnie popełnione przed upływem 18. roku życia;

Prawa lesbijek, gejów, osób biseksualnych, transpłciowych i interseksualnych (LGBTI)

45. wyraża zaniepokojenie utrzymywaniem się w różnych krajach dyskryminacyjnych ustaw i praktyk oraz aktów przemocy wobec osób ze względu na ich orientację seksualną i tożsamość płciową, w tym stosowaniem kary śmierci w niektórych krajach; zachęca do ścisłego monitorowania sytuacji osób LGBTI w krajach, w których niedawno wprowadzone prawo godzące w te grupy ludności zagraża życiu mniejszości seksualnych; wyraża głębokie zaniepokojenie tzw. prawami antypropagandowymi ograniczającymi wolność słowa i zgromadzeń, w tym w krajach na kontynencie europejskim;
46. potwierdza swe wsparcie dla stałych działań Wysokiego Komisarza ds. Praw Człowieka na rzecz zwalczania tych dyskryminacyjnych ustaw, zwłaszcza dzięki oświadczeniom, sprawozdaniom i kampanii „Wolni i Równi”, a także dla pracy innych organów ONZ; jest zaniepokojony ograniczeniami podstawowych wolności obrońców praw człowieka osób LGBTI i wzywa UE do okazania im większego wsparcia; jest zdania, że prawa podstawowe osób LGBTI będą prawdopodobnie lepiej przestrzegane, jeżeli umożliwi się tym osobom dostęp do instytucji prawnych, w miarę możliwości za pośrednictwem zarejestrowanego związku partnerskiego lub małżeństwa; apeluje do Rady Praw Człowieka o utworzenie specjalnej procedury lub innego mechanizmu, aby poświęcać tym kwestiom stałą uwagę;

Zwalczanie terroryzmu a prawa człowieka

47. przypomina, że poszanowanie podstawowych praw i wolności stanowi podstawę skutecznej polityki zwalczania terroryzmu, w tym wykorzystywania cyfrowych technologii nadzoru; wzywa do zagwarantowania praw człowieka i praworządności we wszystkich działaniach związanych ze zwalczaniem terroryzmu, co leży także u podstaw globalnej strategii zwalczania terroryzmu;

Sport a prawa człowieka

48. potępia coraz częściej stosowaną przez państwa autorytarne praktykę polegającą na organizacji największych wydarzeń sportowych lub kulturalnych w celu zwiększenia swojej międzynarodowej legitymacji, przy jednoczesnym dalszym nakładaniu ograniczeń na krajowych przeciwników politycznych; apeluje do UE i jej państw członkowskich o aktywne podejmowanie tej kwestii, także na szczeblu Rady Praw Człowieka ONZ, oraz o nawiązanie dialogu z krajowymi zrzeszeniami sportowymi, podmiotami korporacyjnymi i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego na temat

warunków ich uczestnictwa w takich wydarzeniach, w tym w odniesieniu do mistrzostw świata w piłce nożnej organizowanych przez FIFA w Rosji w 2018 r. i w Katarze w 2022 r., a także igrzysk olimpijskich w Pekinie w 2022 r.; apeluje o opracowanie unijnych i oengetowskich ram polityki dotyczących sportu i praw człowieka;

Walka z bezkarnością/ Międzynarodowy Trybunał Karny

49. potwierdza swoje zdecydowane zobowiązanie do położenia kresu bezkarności w odniesieniu do najpoważniejszych zbrodni budzących obawy społeczności międzynarodowej oraz do zapewnienia sprawiedliwości ofiarom zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości i ludobójstwa, w tym zbrodni związanych z przemocą seksualną, a także ponownie podkreśla swoje zdecydowane wsparcie dla Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK); pozostaje czujny na wszelkie próby podważenia legitymacji trybunału lub jego niezawisłości; wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że nadal nie wykonano kilku nakazów aresztowania; wzywa UE i jej państwa członkowskie do współpracy z trybunałem oraz do udzielania mu silnego wsparcia dyplomatycznego, politycznego i finansowego, w tym na forum ONZ; apeluje o zwiększenie wysiłków na rzecz promowania uniwersalności statutu rzymskiego poprzez jego ratyfikację wraz z poprawkami z Kampali oraz skuteczne wdrożenie;

Bezzałogowe statki powietrzne i broń autonomiczna

50. ponawia swój apel do Rady UE o opracowanie wspólnego stanowiska UE dotyczącego wykorzystywania uzbrojonych bezzałogowych statków powietrznych, nadając nadrzędne znaczenie poszanowaniu praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarne oraz uwzględniając takie kwestie jak ramy prawne, proporcjonalność, rozliczalność, ochrona ludności cywilnej i przejrzystość; ponownie wzywa UE do zakazania opracowywania, produkcji i stosowania w pełni autonomicznej broni, która umożliwia przeprowadzanie ataków bez interwencji człowieka; nalega, aby prawa człowieka były elementem wszystkich dialogów z państwami trzecimi na temat zwalczania terroryzmu; ubolewa, że Francja i Zjednoczone Królestwo opowiedziały się przeciwko najnowszej rezolucji Rady Praw Człowieka w sprawie uzbrojonych bezzałogowych statków powietrznych biorących udział w zwalczaniu terroryzmu i operacjach wojskowych zgodnie z międzynarodowym prawem;

Prawa człowieka a polityka antynarkotykowa

51. z zadowoleniem przyjmuje wspólne oświadczenie z dnia 7 października 2015 r. złożone przez specjalnych sprawozdawców ONZ ds. tortur oraz ds. pozasądowych, doraźnych lub arbitralnych egzekucji, w którym stwierdzono, że egzekucje za przestępstwa związane z narkotykami stanowią pogwałcenie prawa międzynarodowego i są bezprawnym zabójstwem, a także, że agencje międzynarodowe oraz państwa udzielające dwustronnej pomocy technicznej w walce z przestępczością narkotykową muszą dopilnować, by programy, w których biorą udział, w rezultacie nie przyczyniały się do naruszania prawa do życia;
52. apeluje do UE i jej państw członkowskich, by w negocjacjach prowadzonych w ramach sesji nadzwyczajnej Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych priorytetowo potraktowały zniesienie kary śmierci za przestępstwa narkotykowe, a także podkreśla, że zniesienie kary śmierci za takie przestępstwa powinno stanowić warunek wstępny

pomocy finansowej i technicznej, budowy potencjału i udzielania innego wsparcia na rzecz realizowania polityki antynarkotykowej;

53. popiera powołanie specjalnego sprawozdawcy ds. praw człowieka i polityki antynarkotykowej;

Priorytety UE w kwestiach dotyczących poszczególnych krajów

Azerbejdżan

54. z zadowoleniem przyjmuje wspólne oświadczenie w sprawie przestrzegania praw człowieka w Azerbejdżanie wydane podczas 29. posiedzenia Rady Praw Człowieka ONZ, ubolewa jednak, że niektóre państwa członkowskie nie poparły tego oświadczenia; apeluje do państw członkowskich UE i pozostałych członków Rady o baczne przyglądanie się sytuacji w zakresie praw człowieka w Azerbejdżanie oraz dążenie do przyjęcia rezolucji wzywającej do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia obrońców praw człowieka, działaczy politycznych i społecznych, dziennikarzy i blogerów, którzy zostali aresztowani lub uwięzieni pod zarzutami o charakterze politycznym, pełnego wyjaśnienia zarzutów stosowania tortur w areszcie, a także uchylecia przepisów nadmiernie ograniczających wolność słowa oraz wolność zrzeszania się i zgromadzeń w Azerbejdżanie; wzywa państwa członkowskie UE, by dążyły do powołania specjalnego sprawozdawcy ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Azerbejdżanie;
55. wyraża zadowolenie w związku z tymczasowym uwolnieniem ze względów humanitarnych Leyli i Arifa Yunusów, apeluje jednak o natychmiastowe oczyszczenie ich z wszystkich zarzutów; głęboko ubolewa, że przy okazji ostatniego aktu ułaskawienia wydanego przez prezydenta Azerbejdżanu żaden z azerskich więźniów sumienia nie został ułaskawiony;

Białoruś

56. odnotowuje uwolnienie sześciu pozostałych więźniów jako mile widziany krok naprzód; wyraża głębokie zaniepokojenie utrzymującymi się ograniczeniami wolności słowa, zgromadzeń i pokojowego zrzeszania się; potępia prześladowania niezależnych i opozycyjnych dziennikarzy, a także prześladowania i zatrzymania działaczy na rzecz praw człowieka i krytyków nieuzasadnionych zarzutów; potępia dalsze stosowanie kary śmierci;
57. apeluje o przedłużenie mandatu specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. sytuacji w zakresie praw człowieka na Białorusi na 32. posiedzeniu Rady oraz wzywa rząd, by w pełni współpracował ze specjalnym sprawozdawcą oraz zobowiązał się do przeprowadzenia długo oczekiwanych reform w dziedzinie propagowania i ochrony praw człowieka, w tym poprzez wdrożenie zaleceń wydanych przez specjalnego sprawozdawcę i zaleceń wydanych w ramach innych mechanizmów ochrony praw człowieka;

Gruzja

58. odnotowuje istotne reformy ustawodawcze, które doprowadziły do pewnych postępów i usprawnień w sądownictwie i w organach ścigania, w prokuraturze, w zwalczaniu

brutalnego traktowania, w dziedzinie praw dzieci, ochronie prywatności oraz danych osobowych i przesiedleńców wewnętrznych;

59. zwraca jednak uwagę, że konieczne są dalsze wysiłki w walce z brutalnym traktowaniem, zwłaszcza jeśli chodzi o tymczasowe aresztowanie i rehabilitację ofiar, rozliczalność za nadużycia popełnione przez organy ścigania, dochodzenia w sprawie nadużyć popełnianych w przeszłości przez urzędników państwowych oraz prawa mniejszości i prawa kobiet; pozostaje zaniepokojony brakiem wolności słowa i wolności mediów oraz brakiem dostępu obserwatorów do okupowanych regionów: Abchazji i Regionu Cchinwali/Osetii Południowej, w których wciąż powszechnie łamie się prawa człowieka; wzywa rząd gruziński do podjęcia stosownych działań, by zapewnić realizację zaleceń wydanych w ramach powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka;

Rosja

60. zdecydowanie potępia nieustające tłumienie przez rząd nastrojów niezadowolenia poprzez piętnowanie niezależnych organizacji pozarządowych dzięki tak zwanej „ustawie o zagranicznych agentach” oraz „niepożądanych organizacjach zagranicznych”, umożliwiającym władzom zakazanie działalności międzynarodowym organizacjom pozarządowym postrzeganym jako zagrażające potencjałowi obronemu Rosji lub porządkowi konstytucyjnemu, a także stałe i przybierające różne formy represje wobec aktywistów, oponentów politycznych i osób krytykujących reżim;

Ukraina

61. wyraża poważne zaniepokojenie utrzymującymi się masowymi atakami na terenach zamieszkałych przez ludność cywilną, atakami na szkoły oraz wykorzystywaniem szkół do celów militarnych przez obie strony; potępia ustawiczne łamanie praw człowieka, do jakiego dochodzi w tym konflikcie, i wyraża pełne poparcie dla misji obserwacyjnej ONZ ds. praw człowieka i specjalnej misji obserwacyjnej OBWE na Ukrainie; wzywa rząd ukraiński, by zezwolił na dostawy niektórych rodzajów leków, w tym leków wykorzystywanych w substytucji opiatowej, usprawnił procedurę rejestracji i dostęp do zatrudnienia i państwowych świadczeń dla osób przesiedlonych z powodu konfliktu, uchylił przepisy, które mogą mieć negatywny wpływ na korzystanie z wolności słowa i zrzeszania się, podjął konkretne działania uniemożliwiające wykorzystywanie szkół przez siły zbrojne i ugrupowania zbrojne zarówno na terytorium kontrolowanym przez rząd, jak i na terenach opanowanych przez rebeliantów, a także by ratyfikował statut rzymski i przystąpił jako pełnoprawny członek do Międzynarodowego Trybunału Karnego;
62. wzywa państwa członkowskie UE, by poparły wszelkie możliwe starania na szczeblu ONZ na rzecz walki z bezkarnością, przeprowadzenia bezstronnych dochodzeń w sprawie krwawych wydarzeń i łamania praw człowieka w związku z represjami będącymi odpowiedzią na demonstracje na Majdanie oraz w sprawie używania amunicji kasetowej przez siły prorządowe i rebeliantów wspieranych przez Rosję podczas konfliktu zbrojnego we wschodniej Ukrainie, a także zajęcia się kwestią łamania praw człowieka na Krymie i innych naruszeń związanych z konfliktem zbrojnym we wschodniej Ukrainie;

Uzbekistan

63. wzywa państwa członkowskie UE, by dążyły do przyjęcia rezolucji Rady Praw Człowieka ONZ ustanawiającej specjalny mechanizm ONZ dla Uzbekistanu, gwarantujący nadzór ze strony ONZ, publiczne przedstawianie sprawozdań oraz prowadzenie debat w Radzie Praw Człowieka na temat przestrzegania praw człowieka w Uzbekistanie, a także zajmujący się kwestią braku współpracy ze strony Uzbekistanu w ramach mechanizmów ochrony praw człowieka ONZ, stałego przetrzymywania ogromnej liczby przeciwników politycznych, w tym obrońców praw człowieka, nieustannego ograniczania wolności zgromadzeń, wolności słowa i mediów, a także ciągłego wykorzystywania pracy przymusowej i pracy dzieci;

Bahrajn

64. ubolewa, że rząd Bahrajnu nie podjął żadnych działań w celu rozwiania wątpliwości związanych z ciągłym przetrzymywaniem wielu działaczy politycznych i dziennikarzy, w tym obrońców praw człowieka, za korzystanie z prawa do wolności zrzeszania się i pokojowych zgromadzeń, a także wątpliwości związanych z brakiem odpowiedzialności za naruszenia praw człowieka, w tym stosowanie tortur, oraz brakiem niezawisłości i bezstronności sądownictwa w Bahrajnie;
65. wzywa państwa członkowskie UE, by na posiedzeniu Rady Praw Człowieka podjęły kwestię przestrzegania praw człowieka w Bahrajnie, wystosowując indywidualne oświadczenia, a następnie wspólne oświadczenie lub rezolucję wzywającą władze Bahrajnu do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich obrońców praw człowieka, działaczy politycznych i pozostałych aresztowanych osób, którym zarzuca się rzekome naruszenie praw do wypowiedzi, pokojowych zgromadzeń i zrzeszania się, zapewnienia bezstronnego wyjaśnienia wszystkich zarzutów stosowania tortur i brutalnego traktowania oraz szybkiego ułatwienia wizyty specjalnego sprawozdawcy ds. tortur i przedstawicieli innych mechanizmów ochrony praw człowieka ONZ; ponawia swój apel do UE o opracowanie kompleksowej strategii dotyczącej tego, w jaki sposób Unia i jej państwa członkowskie mogą aktywnie domagać się uwolnienia uwięzionych działaczy i więźniów sumienia;

Izrael/Palestyna

66. wzywa UE, by ponownie podkreśliła swoje stanowisko w sprawie rozliczalności, o którym mowa w konkluzjach Rady do Spraw Zagranicznych z lipca 2015 r., oświadczając, że przestrzeganie międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowych praw człowieka przez państwa i podmioty niepaństwowe, w tym rozliczalności, stanowi podstawę pokoju i bezpieczeństwa w regionie;
67. w świetle zobowiązania z lipca 2015 r. w ramach Rady do Spraw Zagranicznych oraz apelu do państw trzecich zawartego w rezolucji Rady Praw Człowieka z lipca 2015 r. popartej przez UE, mających na celu propagowanie poszanowania praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego na okupowanych terytoriach palestyńskich, wzywa UE, aby zwróciła się do wszystkich stron z apelem o przeprowadzenie wiarygodnych dochodzeń w sprawie rzekomych naruszeń prawa międzynarodowego, aktywne monitorowanie i ocenę zgodności toczących się dochodzeń z międzynarodowymi standardami w zakresie obowiązku prowadzenia dochodzeń, w tym

poprzez regularne dążenie do wyjaśnienia powodów zamykania spraw, dążenie do ustanowienia odpowiedniego mechanizmu monitorowania służącego wdrożeniu zaleceń zawartych w sprawozdaniu Komisji Dochodzeniowej ONZ z 2015 r. oraz w poprzednich sprawozdaniach ONZ, a także wezwanie Izraela do współpracy w ramach wstępnego postępowania Międzynarodowego Trybunału Karnego, w tym poprzez zapewnienie dostępu oraz współpracę w zakresie wniosków o udzielenie informacji;

68. ubolewa, że władze Izraela odmówiły współpracy ze specjalnym sprawozdawcą ONZ w sprawie okupowanych terytoriów palestyńskich, co spowodowało jego rezygnację z uwagi na nieudzielenie mu przez władze Izraela dostępu do tych terytoriów;

Syria

69. wyraża głębokie zaniepokojenie stałym pogarszaniem się stanu bezpieczeństwa i sytuacji humanitarnej w Syrii; zdecydowanie potępia naruszenia, masakry, tortury, zabójstwa i przemoc seksualną, jakich wobec obywateli Syrii dopuszczają się reżim Assada, tak zwane Państwo Islamskie oraz inne grupy ekstremistów i terrorystów; ponawia swój apel o trwałe rozwiązanie konfliktu syryjskiego w drodze procesu politycznego pod przewodnictwem Syrii, który doprowadzi do prawdziwej transformacji politycznej spełniającej uzasadnione aspiracje narodu syryjskiego i pozwalającej mu na niezależne i demokratyczne określenie własnej przyszłości; wyraża pełne poparcie dla aktualnych wysiłków ONZ zmierzających do wypracowania politycznego rozwiązania konfliktu;
70. wzywa Radę Praw Człowieka, by wystosowała apel do Rady Bezpieczeństwa ONZ o podjęcie stosownych działań w celu zagwarantowania, by sprawcy naruszeń praw człowieka, w tym naruszeń, które mogą mieć znamiona zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych, zostali pociągnięci do odpowiedzialności, w tym również poprzez skierowanie sprawy sytuacji w Syrii do Międzynarodowego Trybunału Karnego;

Arabia Saudyjska

71. przypomina, że członków Rady Praw Człowieka należy wybierać spośród państw, które przestrzegają praw człowieka, praworządności i demokracji; wyraża stanowczy sprzeciw wobec podjętej przez ONZ decyzji, popieranej przez państwa członkowskie UE, by kluczową funkcję w dziedzinie praw człowieka powierzyć ambasadorowi Arabii Saudyjskiej przy ONZ w Genewie, którego wybrano przewodniczącym panelu niezależnych ekspertów przy Radzie Praw Człowieka ONZ;
72. jest nadal głęboko zaniepokojony systematycznym i powszechnym naruszaniem praw człowieka w Arabii Saudyjskiej; wzywa władze Arabii Saudyjskiej do uwolnienia wszystkich więźniów sumienia, w tym laureata Nagrody im. Sacharowa Raifa Badawiego;
73. jest poważnie zaniepokojony masową egzekucją 47 więźniów w Arabii Saudyjskiej w dniu 2 stycznia 2016 r. oraz alarmującym wzrostem liczby egzekucji w 2015 r.;
74. z niepokojem odnotowuje sprawozdania, które donoszą, że wśród osób poddanych egzekucji były osoby nieletnie, dotknięte chorobą umysłową, a także więźniowie skazani na śmierć za przestępstwa niezagrzone karą śmierci, zwłaszcza związane z

korzystaniem z prawa do wolności zrzeszania się i zgromadzeń oraz wolności słowa;

75. apeluje do władz Arabii Saudyjskiej o pełną współpracę ze specjalnymi ekspertami ONZ Rady Praw Człowieka oraz Biurem Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka; apeluje do Arabii Saudyjskiej o wprowadzenie moratorium na wykonywanie kary śmierci;

Sahara Zachodnia

76. apeluje o przestrzeganie praw podstawowych ludności Sahary Zachodniej, w tym wolności zrzeszania się i zgromadzeń oraz wolności słowa; wzywa do uwolnienia wszystkich zachodniosaharyjskich więźniów politycznych; wnioskuje o umożliwienie dostępu do terytoriów Sahary Zachodniej posłom do parlamentu, niezależnym obserwatorom, organizacjom pozarządowym i przedstawicielom prasy; wzywa Narody Zjednoczone do zapewnienia misji MINURSO mandatu w dziedzinie praw człowieka zgodnie ze wszystkimi innymi misjami pokojowymi NZ na całym świecie; popiera uczciwe i trwałe rozstrzygnięcie konfliktu w Saharze Zachodniej w oparciu o prawo ludności zachodniosaharyjskiej do samostanowienia, zgodnie z odpowiednimi rezolucjami Organizacji Narodów Zjednoczonych;

Jemen

77. jest poważnie zaniepokojony dramatycznym i brutalnym konfliktem oraz bezprecedensowym kryzysem humanitarnym w kraju; potępia poważne naruszenia prawa wojennego i praw człowieka, których dopuszczają się walczące ze sobą strony, zwłaszcza masowe i nieproporcjonalne naloty koalicji pod przywództwem Arabii Saudyjskiej, w wyniku których wielu obywateli poniosło śmierć lub zostało rannych, a liczne obiekty cywilne uległy zniszczeniu; potępia wydalenie przez władze Jemenu przedstawiciela Biura Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka; wzywa UE, by poparła na posiedzeniu Rady Praw Człowieka wszczęcie międzynarodowego śledztwa mającego na celu udokumentowanie naruszeń popełnionych przez wszystkie strony od września 2014 r.;

Burundi

78. wyraża głębokie zaniepokojenie atakami wymierzonymi w obrońców praw człowieka, dziennikarzy i członków ich rodzin; stanowczo potępia przemoc na tle politycznym, doraźne egzekucje, łamanie i naruszanie praw człowieka oraz podżeganie do przemocy na tle politycznym, etnicznym lub motywowanej innymi względami w Burundi, a także ciągłą bezkarność sprawców, w tym funkcjonariuszy policji i sił bezpieczeństwa, grup młodocianych powiązanych z partiami politycznymi i urzędników;
79. apeluje do władz Burundi o pilne i stanowcze położenie kresu tym przejawom przemocy i naruszeniom, w tym poprzez natychmiastowe powstrzymanie zabójstw i ataków, których celem są obrońcy praw człowieka, dziennikarze, faktyczni lub domniemani przeciwnicy i krytycy, a także poprzez przeprowadzenie dokładnych, bezstronnych i niezależnych dochodzeń w celu pociągnięcia sprawców do odpowiedzialności i zapewnienia ofiarom możliwości dochodzenia ich praw;
80. z zadowoleniem przyjmuje zorganizowanie w dniu 17 grudnia 2015 r. specjalnego

posiedzenia Rady Praw Człowieka poświęconego zapobieganiu dalszemu pogarszaniu się sytuacji w zakresie praw człowieka w Burundi, przy czym ubolewa nad tym, że posiedzenie to zorganizowano z opóźnieniem; apeluje o pilne wysłanie delegacji niezależnych ekspertów i zwraca się do władz Burundi o pełną współpracę z tą delegacją;

Mauretania

81. podkreśla, że mimo postępów osiągniętych przez rząd Mauretanii w przyjmowaniu przepisów ustawodawczych mających na celu zwalczanie wszelkich form niewolnictwa i podobnych praktyk, brak skutecznego wdrożenia tych przepisów przyczynia się do utrzymywania się takich praktyk; wzywa władze do uchwalenia przepisów zwalczających niewolnictwo, do rozpoczęcia ogólnokrajowego, systematycznego i regularnego gromadzenia zdezagregowanych danych na temat wszelkich form niewolnictwa oraz do przeprowadzenia dogłębnej i opartej na dowodach analizy dotyczącej historii i charakteru niewolnictwa w celu likwidacji tej praktyki;
82. apeluje do władz Mauretanii, by umożliwiły korzystanie z wolności słowa i zgromadzeń zgodnie z konwencjami międzynarodowymi i mauretańskim prawem krajowym; ponadto wzywa do uwolnienia Birama Dah Abeida, Bilala Ramdane i Djiby'ego Sowa, tak aby mogli oni kontynuować pokojową kampanię przeciw utrzymywaniu niewolnictwa bez lęku przed zastraszeniem lub napastowaniem;

Sudan Południowy

83. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie pokojowe podpisane przez walczące strony w dniu 28 sierpnia 2015 r. kładące kres wojnie domowej, obejmujące przejściowy podział władzy, ustalenia dotyczące bezpieczeństwa i powołanie sądu hybrydowego do rozpatrzenia wszystkich przestępstw popełnionych od chwili rozpoczęcia konfliktu; przypomina, że w wyniku konfliktu śmierć poniosło tysiące osób, a setki tysięcy ludzi stało się przesiedleńcami i uchodźcami;
84. wzywa wszystkie strony do powstrzymania się od naruszeń praw człowieka i naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego, w tym stanowiących przestępstwa międzynarodowe, takie jak egzekucje pozasądowe, przemoc na tle etnicznym, przemoc seksualna związana z konfliktem, włącznie z gwałtem, a także przemoc na tle płciowym, rekrutacja i wykorzystywanie dzieci, wymuszone zaginięcia oraz niesłuszne aresztowania i zatrzymania;
85. wzywa Radę Praw Człowieka, by poparła powołanie specjalnego sprawozdawcy ds. Sudanu Południowego, mającego mandat do monitorowania i publicznego relacjonowania naruszeń, takich jak rekrutacja i wykorzystywanie dzieci-żołnierzy oraz wykorzystywanie szkół do celów wojskowych, a także wydawania zaleceń dotyczących zapewnienia faktycznej rozliczalności;

Wenezuela

86. z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzenie przez Wenezuelę wolnych i sprawiedliwych wyborów w dniu 6 grudnia 2015 r.; z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia wyników wyborów zarówno przez rząd, jak i siły opozycji; przypomina

znaczenie przestrzegania konstytucji i poszanowania praw człowieka, a także wypełniania woli obywateli Wenezueli;

87. przypomina, że nowy rząd będzie musiał zmierzyć się z szerokim wachlarzem problemów związanych z prawami człowieka, od bezkarności i odpowiedzialności za egzekucje pozasądowe, w tym przez siły bezpieczeństwa, po niesłuszne aresztowania i zatrzymania, prawo więźniów politycznych do sprawiedliwego procesu sądowego oraz niezależność wymiaru sprawiedliwości, wolność zgromadzania się i stowarzyszania się oraz wolność mediów;

KRLD

88. wyraża zadowolenie w związku z rezolucją przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne, w której potępiono „wieloletnie i trwające systematyczne, powszechne i rażące naruszenia praw człowieka” w Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej (KRLD) oraz wezwano Radę Bezpieczeństwa ONZ do poczynienia odpowiednich kroków w celu zapewnienia rozliczalności, między innymi poprzez rozważenie skierowania sprawy sytuacji w Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej do Międzynarodowego Trybunału Karnego, a także wzywa Radę Praw Człowieka, by ponowiła swój apel o zapewnienie rozliczalności, w tym osób odpowiedzialnych za zbrodnie przeciwko ludzkości zgodnie z polityką prowadzoną na najwyższym szczeblu państwowym od dziesięcioleci;

Chiny

89. wyraża głębokie zaniepokojenie trwającymi i powszechnymi atakami na działaczy praw człowieka oraz prawników zajmujących się prawami człowieka; zauważa, że od lipca 2015 r. ponad 200 prawników i pracowników służby prawnej otrzymało wezwania lub zostało doprowadzonych na przesłuchanie w ramach najostrzejszej od dziesięcioleci próby uciszenia krytyków reżimu; jest zaniepokojony doniesieniami, zgodnie z którymi władze Chin w ostatnich dniach formalnie aresztowały pod zarzutami działalności wyrotowej co najmniej siedmiu prawników zajmujących się prawami człowieka i ich współpracowników przetrzymywanych potajemnie przez sześć miesięcy;

Mjanma/Birma

90. z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzenie w dniu 8 listopada 2015 wyborów opartych na konkurencji, które stanowią ważny krok w demokratycznych przemianach w tym kraju; pozostaje jednak zaniepokojony ramami konstytucyjnymi tych wyborów, zgodnie z którymi 25% miejsc w parlamencie zarezerwowano dla wojska; uznaje dotychczasowe postępy w dziedzinie praw człowieka, dostrzegając jednocześnie szereg kwestii budzących poważne zaniepokojenie, takich jak prawa mniejszości oraz wolność słowa, wolność zrzeszania się i pokojowych zgromadzeń;
91. potępia dotkliwą i powszechną dyskryminację oraz represje wobec społeczności Rohindza, które pogłębia fakt, że społeczność ta nie posiada statusu prawnego, a mowa nienawiści wobec niebuddystów nasila się; wzywa do przeprowadzenia pełnego, przejrzystego i niezależnego śledztwa w sprawie wszystkich zgłoszonych przypadków naruszeń praw człowieka wobec społeczności Rohindza i uważa, że cztery ustawy przyjęte przez parlament w 2015 r. mające na celu „ochronę rasy i religii” zawierają

elementy dyskryminacji ze względu na płeć; ubolewa, że Biuro Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka wciąż nie uzyskało pozwolenia na otwarcie przedstawicielstwa w tym kraju; nalega, by przed zakończeniem negocjacji w sprawie umowy inwestycyjnej między UE a Mjanmą/Birmą przeprowadzić pełną ocenę wpływu na zrównoważony rozwój i prawa człowieka;

Nepal

92. z zadowoleniem przyjmuje wejście w życie w dniu 20 września 2015 r. nowej konstytucji Nepalu, która powinna położyć podwaliny pod przyszłą polityczną stabilność i rozwój gospodarczy tego kraju; wyraża nadzieję, że obawy dotyczące politycznej reprezentacji mniejszości, w tym dalitów, i ustawy o obywatelstwie zostaną rozwiązane w niedalekiej przyszłości;

93. ubolewa nad powszechnym brakiem odpowiedzialności za naruszenia praw człowieka popełniane przez obie strony konfliktu podczas wojny domowej pomimo przyjęcia w maju 2014 r. ustawy o prawdzie, pojednaniu i osobach zaginionych; apeluje do rządu Nepalu o przystąpienie do Międzynarodowej konwencji o ochronie wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem; potępia ograniczenia nałożone na podstawowe wolności uchodźców tybetańskich; wzywa Indie do zniesienia nieoficjalnej blokady nałożonej na nepalską gospodarkę, która w połączeniu z niszczycielskim trzęsieniem ziemi z kwietnia 2015 r. wywołuje kryzys humanitarny i wpędza niemal kolejny milion Nepalczyków w długotrwałe ubóstwo;

o

o o

94. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządowi i parlamentowi państw członkowskich, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu 69. Zgromadzenia Ogólnego ONZ, przewodniczącemu Rady Praw Człowieka ONZ, Wysokiemu Komisarzowi NZ ds. Praw Człowieka oraz sekretarzowi generalnemu Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy.